Pare sa fie ceva fabulos, mitic in esenţa care a născut cuvintul Densuş. Fie ca e vorba de Nicolae Densuşianu, fie ca e vorba de Biserica Sf.Nicolae din cimitirul comunei.

Dumnezeu stie, si poate ca are pastrate pe undeva pentru ochii care pot să vadă, povestea vechilor locuitori din Ţara Haţegului.

Nu am stat cu ochii pe ceas sa vad cit am facut cu masina din Hunedoara pina la Densuş. Poate 30 minute. Mai tin totusi minte serpentinele si dealurile acoperite cu chiciură. Trecusem pe la Prislopul părintelui Arsenie Boca si, inchis in mine, ma inghesuiam intr-un colţ al maşinii strunite de fratele Târziu. M-am trezit in hărmălaia amestecată cu uimire: o vulpiţă blănoasă ne ieşise in cale!

Nu ispravim palavrele despre tanti vulpe că undeva in faţă, pe un deal, distingem corpul de piatră al ciudatei Biserici. Oprim chiar in fata bustului care il reprezinta pe Nicolae Densuşianu si

urc in fugă treptele de piatra care mă despart de minunăţia de care atîta vreme îmi doream să-mi lipesc palmele. În trecere, remarc mai multe pietre funerare cu numele Densuşianu…In frigul zilei, degetele ingheţau pe aparatul foto.

Nu stim exact cînd strămoşii noştri au purces la ridicarea sfintei biserici cu pietre funerare romane/de altar de undeva din zonă. Unii zic sec. IV-V, altii spun sec. XIII. Nicolae Iorga vorbeste chiar de sc. XVI, numind-o fara pereche in toata românimea. Părintele Alexandru Gherghel, pe care îl găsim demn între pereţii restauraţi ai bisericii, susţine raspicat ipoteza sec. X. Părintele are o barbă mare si alba si ne raspunde ferm la toate intrebarile. Nu stă pe ginduri: neamul si Hristos!

S-a cheltuit peste un miliard de lei pentru restaurarea bisericii, dar sfintii au rămas cu ochii scoşi. Nebunia calvinilor crestini, dar si a turcilor.

Marele istoric Theodor Mommsen considera ca avem de-a face cu o biserica paleocrestina iar Aron Densuşianu scrie la 1864 că turnul bisericii aşezat pe pilaştri este de fapt horn de evacuare a fumului din mausoleul generalului roman Longinus.

Pictura datează din 1443, fiind realizata de Stefan si ucenicii sai…Inconostasul este din lemn si a fost pictat in 1789 de Popa Simeon din Pitesti care a pictat si scena Judecatii de Apoi. Intimplator sau nu, la vreo 2000 de km mai la vest, Franta era inecata in sînge: bunicii bolsevicilor se războiau cu Hristos.

In biserică se află 8 altare romane, inchinate zeilor, din sec II-III, unele avind inscriptii in limba latina şi încă am in faţa ochilor niste cai sculptaţi in piatra romana.

Mă invirt incolo si incoace prin micuta biserica si nu imi vine să ies prea curînd. Desi imi pare că afară e mai cald decît in biserica de piatra, cu toate ca termometrul nu trecea de -5 grade nici măcar in jurul masinii. Vorbele părintelui Alexandru sînt însoţite de aburi denşi care trebuie să fi fost şi în peştera micului Iisus.

Multe laşi în urmă la Densuş. Şi petice de fericire, dar şi taine. Iar peste toate, marama

Hristosului românesc.

Sursa: **www.umblarici.ro**